

Бръкна въ джоба си... Извади платнена кисийка, вързана съ конецъ... Извъ нея изсипа дребни монети... Взе да ги чете...

Господинътъ отвори два вѣстника и хвърли бѣгълъ погледъ въ тѣхъ...

— Господине, не ми стигатъ десетъ стотинки... Нека стоятъ вѣстниците, до като разбия левътъ...

Сложи папката, въ която държеше »стоката«, и се приготви да тръгне.

— Нѣма нужда... Дай ми отъ »Рѣчь« и »Вечерна Поща« по осемъ екземпляра... Интересни подлистници иматъ... Ще ги пратя на бойното поле...

Момченцето даде исканитѣ вѣстници.

— Още петъ стотинки дължа, — рече почтено господинътъ и доплати.

Послѣ той отвори тевтерчето си, взе една визитна картичка, подаде я на вѣстникопродавчето и каза:

— Борисе, идвай у дома... Всички вѣстници ми донасяй...

— Адреса ви?

— Ето го...

— Благодаря! — рече учтиво Борисъ, поклони се и тръгна къмъ другитѣ маси...

* * *

Слѣдъ двѣ седмици видѣхъ вѣстникопродавчето на улицата... То припкаше и викаше колкото го гласъ държи:

— Вѣстникъ »Рѣчь«... Нови български побѣди... Спрѣхъ го.

— Дай ми десетъ броя!

Момченцето ме погледна очудено.

— За провинцията ми трѣбватъ...

То бързо отчете.

— Името ти е Борисъ, ако се не лъжа?

— Отъ дѣ знаете?

— Чухъ... Другаритѣ съ това име те зовѣха...

Знамъ, че татко ти е на бойното поле... Майка ти е болна...

— Татко е раненъ... Тежко раненъ... На лѣчение е въ дѣвическия католишки пансионъ... Мама бѣ зела да оздравява, но като се научи, че татко е злѣ... съвсѣмъ грохна...

— Какъ се казва баща ти?

— Константинъ Илиевъ.

— Отъ кой полкъ?